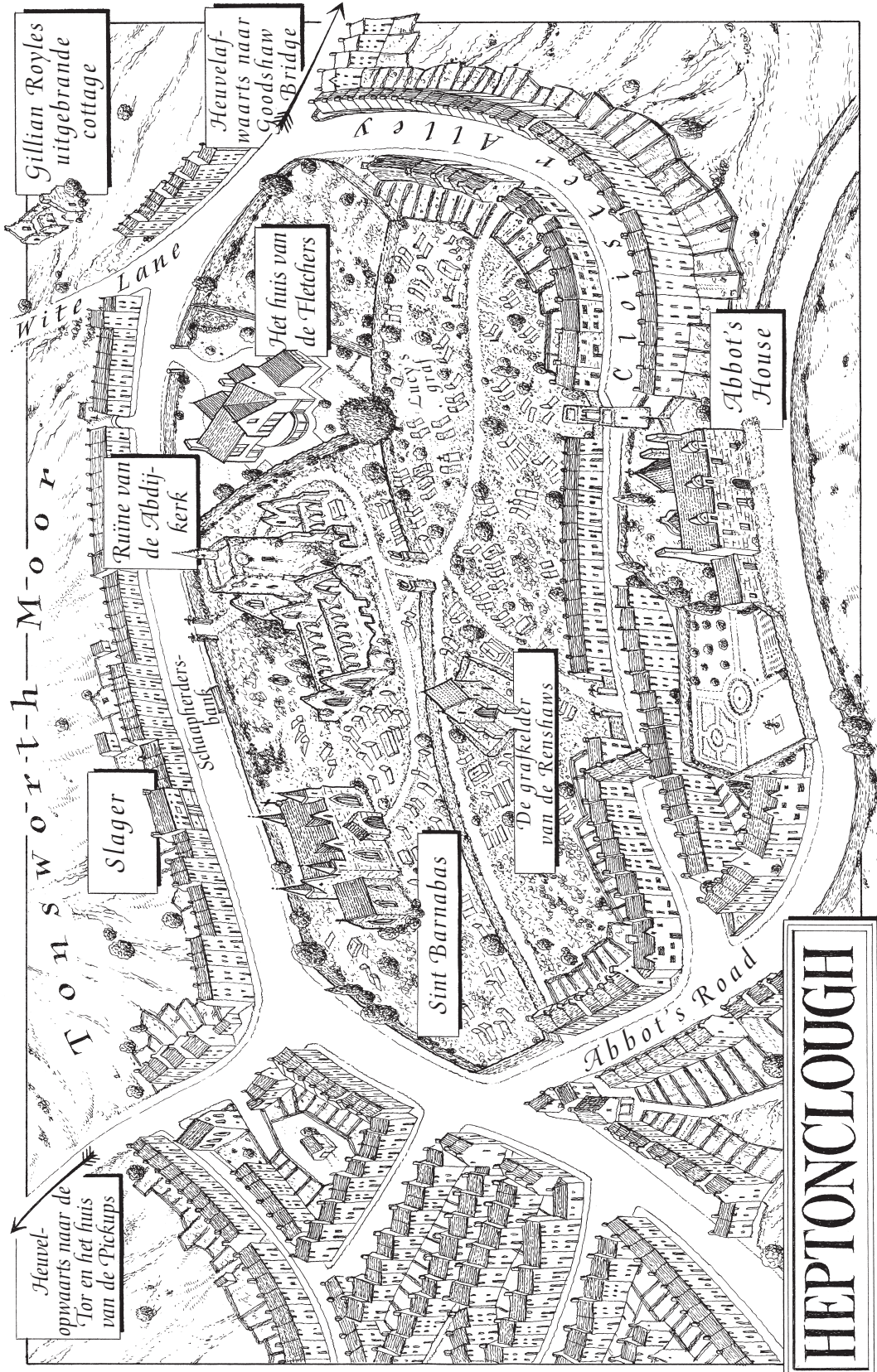

Sharon Bolton

Bloedschande

A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

Gillian Royles
uitgebrande
cottage

Hevelaf-
waarts naar
Goodsfaw
Bridge

Het huis van
de Fletchers

Abbot's
House

Ruïne van
de Abdij-
kerk

De grafkelder
van de Renstaws

Slager

Sint Barnabas

T O N S W O R T h M O O R

Hevel-
opwaarts naar de
Tor en het huis
van de Pickups

Abbot's Road

HEPTONCLOUGH

'Ze houdt ons al een hele tijd in de gaten.'

'Ga verder, Tom.'

'Soms lijkt het wel alsof ze er altijd is, achter een stapel stenen, in de schaduw van de toren, onder een van de oude graven. Ze kan zich heel goed verstoppen.'

'Dat moet wel.'

'Soms komt ze heel dichtbij zonder dat je het in de gaten hebt. Je staat bijvoorbeeld aan iets anders te denken en dan opeens hoor je een van haar stemmen, en heel even trap je erin. Dan lijkt het net alsof je broertje of je moeder zich om de hoek verstoppt.'

'Terwijl je weet dat dat niet zo is?'

'Nee, dat is zij. Het meisje met de stemmen. Maar als je je omdraait is ze weg. Soms, als je heel snel bent, kun je haar nog net heel even zien. Maar meestal zie je niks. Alles is net als daarvoor, behalve...'

'Behalve wat?'

'Behalve dat het net lijkt alsof er iets heel geheimzinnigs aan de hand is. Je voelt gewoon diep vanbinnen dat ze er nog is. Dat ze je weer in de gaten houdt.'

Proloog

3 november

Het was eindelijk gebeurd, datgene waar hij achteraf bezien steeds zo bang voor was geweest. Het was eigenlijk bijna een opluchting om te weten dat het ergste voorbij was, dat hij niet meer hoefde te doen alsof. Misschien kon hij er nu mee stoppen te doen of dit een gewoon dorp was en dit normale mensen waren. Harry haalde diep adem en kwam tot de ontdekking dat de dood rook naar een riool, naar vochtige aarde en industrieel plastic.

De schedel op nog geen twee meter afstand leek piepklein. Alsof hij misschien wel in de palm van zijn hand zou passen. De hand was bijna nog erger. Hij lag half verborgen in de modder, de botten nauwelijks bijeengehouden door bindweefsel, alsof hij uit de grond probeerde te kruipen. Het felle kunstlicht knipperde als een stroboscoop en even leek de hand te bewegen.

De regen op het plastic boven Harry's hoofd ratelde als een machinegeweer. De wind zo hoog op de hei was bijna stormachtig en de provisorische wanden van de politietent waren niet in staat hem helemaal tegen te houden. Toen hij een paar minuten geleden zijn auto had geparkeerd, was het kwart over drie geweest. Het donkerste moment van de nacht. Harry merkte dat hij zijn ogen had gesloten.

De hand van hoofdinspecteur Rushton lag nog op zijn arm, hoewel ze inmiddels de binnenste afzetting hadden bereikt. Ze mochten niet verder. Er waren nog zes andere mensen in de tent, allemaal in dezelfde witte overall met capuchon en dezelfde rubberlaarzen die Harry en Rushton ook net hadden aangetrokken.

Harry voelde dat hij trilde. Met zijn ogen nog altijd dicht luisterde hij naar het onophoudelijke geroffel van de regen op het dak van de tent. Hij zag nog steeds die hand. Toen hij voelde dat hij begon te wankelen deed hij zijn ogen open en viel bijna om.

'Een beetje achteruit, Harry,' zei Rushton. 'Op de mat blijven, alsjeblieft.' Harry deed wat hem werd gezegd. Het leek wel of zijn lichaam uit zijn vel barstte: de geleende laarzen knelden vreselijk, zijn kleren zaten veel te strak, de botten in zijn hoofd voelden te dun. Het lawaai van de wind en de regen

ging maar door, als de soundtrack van een slechte film. Te veel licht, te veel lawaai zo midden in de nacht.

De schedel was weggerold van het lijf. Harry kon een ribbenkast zien, zo klein, nog met kleren aan, piepkleine knoopjes die glinsterden in het licht. 'Waar zijn de anderen?' vroeg hij.

Hoofdinspecteur Rushton boog zijn hoofd en ging hem voor over de aluminium platen die als stapstenen over de modder waren gelegd, parallel aan de muur om het kerkhof. 'Kijk uit waar je loopt, jongen,' zei Rushton. 'Het is hier een ontzettende troep. Daar, zie je ze?'

Ze bleven staan aan het einde van de binnenste afzetting. Het tweede lichaam was nog intact, maar leek niet groter dan het eerste. Het lag met het gezicht naar beneden in de modder. Aan de linkervoet zat nog een klein rubberlaarsje.

'Het derde ligt bij de muur,' zei Rushton. 'Moeilijk te zien, half verborgen onder de stenen.'

'Ook een kind?' vroeg Harry. Losse stukken plastic van de tent zwiëpten heen en weer in de wind en hij moest bijna schreeuwen om zich verstaanbaar te maken.

'Het lijkt er wel op,' zei Rushton. Zijn bril zat vol regendruppels. Hij had hem nog niet schoongeveegd sinds hij de tent in was gekomen. Misschien was hij blij dat hij niet zo goed kon zien. 'Zie je waar de muur naar beneden is gekomen?' ging hij verder.

Harry knikte. De stenen muur die de afscheiding vormde tussen het terrein van de Fletchers en de begraafplaats was over een lengte van ongeveer drie meter ingestort en de aarde die hij tegen had gehouden was als een kleine aardverschuiving in de tuin gegleden. Een oude taxusboom was met de muur omgevallen. In het felle kunstlicht deed hij denken aan het loshangende haar van een vrouw.

'Toen de muur instortte zijn er een paar graven beschadigd,' zei Rushton. 'Vooral één, een kindergraf. Een meisje dat Lucy Pickup heette. Het probleem is dat het kind volgens onze gegevens alleen in het graf lag. Het is tien jaar geleden voor haar gegraven.'

'Dat weet ik,' zei Harry. 'Maar...' hij draaide zich weer om.

'Je begrijpt dus wel wat het probleem is,' zei Rushton. 'Als de kleine Lucy alleen begraven is, wie zijn dan die andere twee?'

'Kan ik even een momentje krijgen?' vroeg Harry.

Rushtons ogen versmalden zich. Hij keek van de kleine lichamen naar Harry en weer terug.

'Dit is gewijde grond,' zei Harry bijna tegen zichzelf.

Rushton deed een stap opzij. 'Dames en heren,' riep hij. 'Een minuut stilte, alstublieft, voor de dominee.' De politiemensen die op de plek aan het werk

waren keken op. Een van hen opende zijn mond om te protesteren maar deed hem weer dicht bij de blik op Brian Rushtons gezicht. Harry mompelde een bedankje en liep naar voren, dichterbij de afzetting, tot een hand op zijn arm aangaf dat hij moest blijven staan. De schedel van het lichaam dat het dichtst bij lag was heel zwaar beschadigd. Bijna een derde leek te zijn verdwenen. Hij herinnerde zich wat hij had gehoord over de manier waarop Lucy Pickup was gestorven. Hij haalde diep adem en beseftte dat iedereen om hem heen doodstil stond. Sommige mensen keken naar hem, anderen hadden het hoofd gebogen. Hij hief zijn rechterhand en begon het kruisteken te maken. Naar boven, naar beneden, naar links. Hij stopte. Nu hij dichterbij stond en direct onder het licht, kon hij het derde lichaam beter zien. Het kleine figuurtje droeg iets met een geborduurde rand om de hals: een egeltje, een konijntje, een eend met een hoed. Dieren uit de verhalen van Beatrix Potter.

Hij begon te spreken, maar wist nauwelijks wat hij zei. Een kort gebed voor de ziel van de overledenen, het kon alles zijn geweest. Hij moest opgehouden zijn, want iedereen ging weer verder met zijn werk. Rushton klopte op zijn arm en leidde hem de tent uit. Harry ging zonder tegenstribbelen mee, in shock.

Drie kleine lichaampjes, uit een graf gevallen waar er maar een in had moeten liggen. Twee onbekende kinderen hadden Lucy Pickups laatste rustplaats gedeeld. Maar een ervan was niet onbekend, in elk geval niet voor hem. Het kind in de Beatrix Potter-pyjama. Hij wist wie ze was.

DEEL EEN

Afnemende maan

I

5 september (negen weken eerder)

De familie Fletcher had haar grote, splinternieuwe huis aan de rand van de uitgestrekte hei gebouwd, in een dorp dat door de tijd met rust gelaten leek te zijn. Het stond op een bescheiden kavel waar het bisdom, dat wanhopig om geld verlegen zat, vanaf had moeten. Ze hadden het zo dicht bij de twee kerken gebouwd – de ene oud, de andere heel oud – dat ze de muur van de oude toren bijna konden aanraken als ze uit de slaapkamerramen hingen. En aan drie kanten van hun tuin hadden ze de rustigste burens die ze zich maar konden wensen, dat was de favoriete grap van de tien jaar oude Tom Fletcher. Het huis werd namelijk omringd door een begraafplaats. Ze hadden natuurlijk beter moeten weten.

Maar Tom en zijn jongere broer Joe waren in het begin ontzettend opgewonden. Ze hadden in hun nieuwe huis allebei een heel grote slaapkamer die nog sterk naar verf rook. Buiten hadden ze het met braamstruiken overgroeide terrein om de kerk met al die oude grafzerken, waar spannende avonturen op hen leken te wachten. Binnen hadden ze een vrolijke zitkamer in allerlei tinten geel, afhankelijk van de stand van de zon. Buiten hadden ze oude stenen bogen die zich uitstrekten naar de hemel, verstopplekken tussen klimop die zo oud en sterk was dat hij geen steun meer nodig had, en gras dat zo lang was dat de zes jaar oude Joe erin leek te verdrinken. Binnen begonnen de ouders hun stempel op het huis te drukken met frisse kleuren, muurschilderingen en uitgesneden dieren in elke kamer. Buiten namen Tom en Joe het terrein om de kerk in bezit.

Op de laatste dag van de zomervakantie lag Tom op het graf van Jackson Reynolds, (1875-1945), te genieten van de warmte die de oude steen afgaf. De lucht had de kleur van zijn moeders favoriete, korenbloemblauwe verf en de zon stond al vanaf de vroege ochtend haar best te doen. Het was een 'glimmende dag', zoals Joe graag zei.

Tom had niet kunnen zeggen wat er veranderde. Waarom zijn fijne, warme en gelukkige gedachten over hoe oud je moest zijn om te mogen voorspelen bij de Blackburn Rovers veranderden in... nou... niet zo prettige. Maar plotseling, binnen een seconde, leek voetbal niet meer zo belangrijk. Er was niet echt iets mis, maar hij wilde gewoon rechtop gaan zitten. Zodat hij

om zich heen kon kijken. Of er iemand...

Stom. Maar toch kwam hij overeind, keek om zich heen, en vroeg zich af hoe het mogelijk was dat Joe alweer was verdwenen. Verder heuvelafwaarts strekte de begraafplaats zich wel zo lang als een voetbalveld uit, waarbij het steeds steiler afliep. Daarna kwamen een paar rijen geschakelde huizen en daarachter nog meer open veld. Verderop, in het dal, lag het dorp Goodshaw Bridge waar hij en Joe maandagochtend weer naar school zouden gaan. Bijna helemaal rondom het dal waren heidevelden. Heel veel heidevelden.

Toms vader vertelde graag hoeveel hij van de hei hield, van de woestheid, de grootsheid en de onvoorspelbaarheid van het noorden van Engeland. Tom was het met zijn vader eens, natuurlijk, hij was pas tien, maar inwendig vroeg hij zich soms af of het zo erg zou zijn als platteland voorspelbaar was (hij had het woord opgezocht en hij wist wat het betekende). Het leek soms wel of de heidevelden om zijn nieuwe huis een beetje al te onvoorspelbaar waren.

Hij was een idioot natuurlijk, dat sprak vanzelf.

Maar hij leek elke keer weer een nieuwe rots te ontdekken, of een kleine vallei die er eerder nog niet was geweest, of een strook hei of een groepje bomen dat van de ene op de andere dag was opgedoken. Soms, als de wolken snel langs de hemel bewogen en hun schaduwen over de grond raceten, had Tom het idee dat de heidevelden golfdën, zoals water doet als er iets onder de oppervlakte zit; of dat ze bewogen, als een slapend monster dat op het punt stond wakker te worden. En heel af en toe, als de zon onderging aan de andere kant van het dal en het duister inviel, bekreop Tom de gedachte dat de heidevelden om hen heen dichterbij waren gekomen.

'Tom!' schreeuwde Joe van de andere kant van de begraafplaats, en deze keer speet het Tom bepaald niet dat hij hem hoorde. De steen onder hem was koud geworden en er waren meer wolken verschenen.

'Tom!' riep Joe weer, recht in Toms oor. Jeetje, Joe, dat was snel. Tom sprong op en draaide zich om. Joe was er niet.

De bomen om de begraafplaats begonnen te schudden. De wind stak weer op, en als de wind het op de hei op zijn heupen kreeg dan wist hij overal door te dringen, zelfs op beschutte plekken. In de struiken vlak bij Tom bewoog iets.

'Joe,' zei hij, rustiger dan hij zich voelde, want hij vond de gedachte dat er iemand, al was het Joe maar, zich in die struiken verborg en hem begluurde, helemaal niet prettig. Hij bleef naar de grote, glanzende bladeren zitten kijken en wachtte tot ze weer zouden bewegen. Het waren laurierstruiken, hoog, oud en dik. De wind nam beslist toe, hij kon hem nu horen in de toppen van de bomen. De laurierstruiken voor hem bewogen niet.

Het was waarschijnlijk alleen maar een vreemde echo geweest die hem het idee had gegeven dat Joe vlakbij was. Maar Tom had dat gevoel, dat kriebe-

lige gevoel dat hij soms kreeg als iemand zag dat hij iets deed wat niet mocht. En hij had toch ook Joe's adem gevoeld in zijn nek?

'Joe?' probeerde hij weer.

'Joe?' echode zijn stem. Tom deed twee stappen achteruit en bonsde hard tegen een grafsteen. Hij keek om zich heen om nog eens te controleren of er niemand in de buurt was en ging op zijn hurken zitten.

Op deze hoogte was het gebladerte van de laurierstruiken minder dik. Tom zag verschillende kale takken tussen de brandnetels. Hij zag ook nog iets anders, een vorm die hij nauwelijks herkende, maar hij wist zeker dat het geen plant was. Het leek een beetje – als hij naar voren ging kon hij het misschien beter zien – op een grote en heel smerige menselijke voet.

'Tom, Tom, kom hier eens kijken!' riep Joe. Deze keer klonk het of hij kilometers ver weg was. Tom wachtte niet tot hij weer geroepen werd, maar sprong op en rende in de richting van de stem van zijn broertje.

Joe zat op zijn hurken bij de muur die de afscheiding vormde tussen de begraafplaats en hun tuin. Hij keek naar een graf dat nieuwer leek dan een heleboel andere eromheen. Aan de ene kant, tegenover de grafsteen, stond een stenen beeld.

'Kijk, Tom,' zei Joe nog voor zijn oudere broer tot stilstand was gekomen.

'Het is een meisje. Met een pop.'

Tom boog zich voorover. Het beeld was ongeveer dertig centimeter hoog en het stelde een klein, mollig meisje met krulhaar voor in een feestjurk. Tom stak zijn hand uit en krabbelde wat mos weg dat er overheen groeide. De beeldhouwer had haar perfect gevormde schoenen gegeven en in haar armen hield ze een pop.

'Kleine meisjes,' zei Joe. 'Het is een graf voor kleine meisjes.'

Tom keek op en zag dat Joe gelijk had – bijna. Er was een woord in de grafsteen gegrift. *Lucy*. Misschien stond er nog meer, maar het gedeelte eronder was overgroeid met klimop. 'Eén klein meisje maar,' zei hij. 'Lucy.'

Tom stak zijn hand uit en trok de klimop weg tot hij de data kon zien. Lucy was tien jaar eerder gestorven. Ze was nog maar twee geweest. *Geliefd kind van Jennifer en Michael Pickup*, zei de inscriptie. Dat was het enige.

'Alleen Lucy,' herhaalde Tom. 'Kom op, laten we gaan.'

Tom zocht voorzichtig zijn weg terug door het hoge gras, waarbij hij brandnetels ontweek en braamstruiken opzij duwde. Achter hem hoorde hij het gras ritselen en hij wist dat Joe hem volgde. Toen hij iets verder de heuvel op was gelopen, kwam de ruïne van de abdijkerk in zicht.

'Tom,' zei Joe met een stem die anders klonk dan normaal.

Tom bleef staan. Hij kon het gras pal achter zich horen bewegen maar hij draaide zich niet om. Hij bleef doodstil staan en staaarde naar de vervallen kerktoeren zonder hem echt te zien, terwijl hij zich afvroeg waarom hij plotse-

ling zo bang was zich om te draaien en zijn broertje aan te kijken.

Hij draaide zich om. Overal om hem heen stonden hoge grafstenen. Verder was er niets. Tom merkte dat hij zijn vuisten gebald hield. Dit was niet leuk meer. Toen begonnen de struiken een eindje verderop weer te bewegen en daar was Joe, hollend door het gras, met een rood hoofd en hijgend alsof hij moeite had gehad hem bij te houden. Hij kwam dichterbij en bleef naast zijn broer staan.

‘Wat is er?’ vroeg Joe.

‘Ik geloof dat we worden gevolgd,’ fluisterde Tom.

Joe vroeg niet wie, of waar, of hoe Tom dat wist, hij staaarde hem alleen maar aan. Tom stak een hand uit en pakte de arm van zijn broertje. Ze gingen naar huis, nu meteen.

Maar, misschien toch niet. Op de muur die het oudere deel van het terrein om de kerk scheidde van de begraafplaats die zich heuvelafwaarts uitstreekte, stonden zes jongens, als kegels op een rij, te kijken. Tom voelde dat zijn hart sneller begon te kloppen. Zes jongens op de muur, en misschien nog wel een vlakbij.

De grootste jongen hield een dikke, gevorkte tak vast. Tom zag het projectiel dat met grote snelheid op hem af kwam niet, maar hij voelde de lucht langs zijn gezicht fluiten. Een andere jongen, in een opvallend rood met blauw voetbalshirt, legde aan. Joe, die snellere reflexen had dan zijn oudere broer, liet zich achter een grote grafsteen vallen. Tom volgde, net op het moment dat het tweede schot werd gelost.

‘Wie zijn dat?’ vroeg Joe toen er weer een steen over vloog.

‘Jongens van school,’ antwoordde Tom. ‘Twee ervan zitten bij mij in de klas.’

‘Wat willen ze?’ Joe’s gezicht was nog bleker geworden dan normaal.

‘Ik weet het niet,’ zei Tom, maar hij wist het wel. Een van hen wilde wraak nemen. De anderen hielpen hem alleen maar. Een steen raakte de rand van de grafsteen en Tom zag stof opvliegen. ‘Die met dat Burnley-shirt is Jake Knowles,’ gaf hij toe.

‘Waar je mee gevochten hebt?’ vroeg Joe. ‘Toen je naar de directeur werd gestuurd? Die jongen waarvan de vader wilde dat je van school werd getrapt?’ Tom zakte op zijn hurken en leunde naar voren, in de hoop dat zijn hoofd niet zichtbaar was door het lange gras, en gluurde om de steen. Een andere jongen uit Toms klas, Billy Aspin, richtte op een paar braamstruiken bij het graf van het kleine meisje dat Joe net had gevonden. Tom keerde zich om naar Joe. ‘Ze kijken niet,’ zei hij. ‘We moeten heel snel zijn. Kom.’

Joe kwam direct achter Tom aan, die naar voren schoot in de richting van een groot, hoog grafmonument, een van de grootste op de heuvel. Ze haalden het. Stenen vlogen fluitend door de lucht maar Tom en Joe zaten veilig achter het enorme stenen bouwwerk met het ijzeren hek erom. Er was een ijzeren

poort en daarachter een houten deur die naar binnen leidde. Een familiegraf had hun vader verteld, waarschijnlijk tamelijk groot vanbinnen, uitgehakt in de heuvel en met een heleboel richels waar hele generaties grafkisten op gezet konden worden.

‘Ze zijn uit elkaar gegaan,’ werd er geschreeuwd van de muur. ‘Jullie twee, kom met mij mee!’

Tom en Joe keken elkaar aan. Als ze uit elkaar waren gegaan, hoe kon het dan dat ze nog zo dicht bij elkaar zaten dat Tom Joe’s adem op zijn gezicht kon voelen?

‘Wat een eikels,’ zei Joe.

Tom keek om de hoek van het gebouw. Drie van de jongens liepen over de muur naar Lucy Pickups graf. De andere drie staarden nog hun kant uit.

‘Wat is dat voor geluid?’ vroeg Joe.

‘De wind?’ antwoordde Tom, zonder de moeite te nemen te luisteren. Het was een redelijke gok.

‘Dat is geen wind. Ik hoor muziek.’

Joe had gelijk. Het was onmiskenbaar muziek, laag, met een gelijkmatig ritme, en een diepe, zingende mannenstem. De eikels hadden het ook gehoord. Een van hen sprong naar beneden en rende naar de straat. Daarna volgde de rest. De muziek werd harder en Tom kon de motor van een auto horen.

Het was John Lee Hooker. Zijn vader had een paar van zijn cd’s die hij altijd – heel hard – draaide als hun moeder weg was. Er reed iemand de heuvel op, die John Lee Hooker op de stereo-installatie van zijn auto draaide, en dit was het moment om ervandoor te gaan. Tom stapte opzij, uit de beschutting van het grafmonument.

Alleen Jake Knowles was er nog. Hij keek om zich heen en zag Tom, die zich niet langer verborg. Beide jongens wisten dat het spel voorbij was. Behalve...

‘Hij heeft jouw honkbalknuppel,’ zei Joe, die achter Tom aan was gelopen.

‘Wat gaat hij doen?’

Jake had Toms honkbalknuppel en zijn bal, een grote, heel zware, rode bal waar Tom onder het dreigement van een langzame en pijnlijke dood (dat was de manier waarop zijn moeder sprak als ze het meende) absoluut niet mee mocht spelen in de nabijheid van gebouwen, vooral geen gebouwen met ramen en of hij dat wel heel goed had begrepen? Tom en Joe hadden eerder samen vangbal geoefend bij de kerk. Ze hadden zowel de knuppel als de bal bij de muur laten liggen en nu had Knowles ze.

‘Hij heeft ze gejat,’ zei Joe. ‘We kunnen de politie bellen.’

‘Ik denk het niet,’ zei Tom, toen Jake zich omdraaide naar de kerk. Tom zag dat Jake de bal een stukje opgooide en toen heel hard met de knuppel zwaaide. De bal zeilde door de lucht, door het enorme gebrandschilderde raam aan de zijkant van de kerk. Een blauw stuk glas vloog aan diggelen op het mo-

ment dat de motor van de auto werd afgezet, de muziek stopte en Jake achter zijn vrienden aan rende.

‘Waarom deed hij dat?’ zei Joe. ‘Hij heeft een raam gebroken. Ze zullen hem vermoorden.’

‘Nee, niet hem,’ zei Tom. ‘Maar ons.’

Joe staarde zijn broer een seconde aan en toen snapte hij het. Hij was misschien nog maar zes en zo irritant als de pest, maar hij was geen eikel.

‘Dat is niet eerlijk.’ Joe fronste van verontwaardiging. ‘We gaan het vertellen.’

‘Ze zullen ons niet geloven,’ zei Tom. Zes weken op zijn nieuwe school: drie keer nablijven, twee bezoeken aan de kamer van de directeur, een flink aantal stevige uitbranders van zijn klassenleraar en niemand die hem ooit geloofde. Waarom zouden ze ook, als Jake Knowles de helft van de klas op zijn hand had, die allemaal zaten te popelen omdat ze hem zo graag wilden steunen. Zelfs degenen die geen vriendjes van Jake leken te zijn, waren te bang voor hem en zijn bende om iets te durven zeggen. Zes weken waarin hij de schuld had gekregen van alles waar Jake Knowles mee was begonnen. Misschien was hij wel de eikel.

Hij pakte Joe’s hand en de jongens renden zo snel als ze konden door het hoge gras. Tom klom op de muur, liet zijn blik over de begraafplaats glijden en boog zich toen voorover om Joe omhoog te trekken. Jake en de andere jongens waren nergens te zien, maar tussen de ruïnes van de oude kerk waren wel honderd plekken om je te verbergen.

Een oude, lichtblauwe sportwagen met een heleboel zilverkleurige details stond net buiten het hek geparkeerd. Het dak was helemaal open. Een man leunde over de passagiersstoel en graaide in het handschoenenkastje. Nadat hij had gevonden wat hij zocht ging hij weer rechtop zitten. Hij leek ongeveer van dezelfde leeftijd als Toms vader, vier- of vijfendertig, maar langer en dunner.

Tom gebaarde Joe hem te volgen, pakte de honkbalknuppel (geen reden om hem daar openlijk te laten liggen) en rende tot ze in een van hun favoriete verstoppelplekken konden kruipen. Ze hadden hem ontdekt kort nadat ze daar waren komen wonen: een enorme rechthoekige grafsteen op vier pilaren zodat hij op een tafel leek. Het gras er omheen was heel lang en zodra de jongens eronder gekropen waren, waren ze compleet uit het zicht verdwenen.

De chauffeur van de sportwagen deed het portier open en stapte uit. Toen hij in de richting van de kerk liep konden de jongens zien dat hij dezelfde kleur haar had als hun moeder (rossig, niet rood), en net zulke krullen, maar die van hem waren kort geknipt. Hij droeg een bermuda, een wit T-shirt en rode Crocs. Hij stak de straat over en liep het kerkhof op. Op het pad bleef hij staan, keek om zich heen, en draaide langzaam rond om de straten, de rijtjes-

huizen, de twee kerken en de heidevelden voor en achter in zich op te nemen. 'Ik heb hem nog nooit eerder gezien,' fluisterde Joe.

Tom knikte. De vreemdeling liep langs de jongens naar de hoofdingang van de kerk. Hij haalde een sleutel uit zijn zak. Een seconde later zwaaide de deur open en liep hij naar binnen. Net op het moment dat Jake Knowles bij de ingang van het kerkhof verscheen. Tom stond op en keek om zich heen. Billy Aspin was achter hen. Terwijl ze stonden te kijken kwamen de andere leden van de bende vanachter grafstenen tevoorschijn en klommen over de muur. De broers waren omsingeld.